

Szerkesztési iroda:

ari-utca, Lukács-ház 9. sz. alatt

balra, hová a lap szellemi részét

illető közlemények intézendők.

Bérmintetlen levelek csak ismert

kezeztől fogadtatnak el.

Kiadó hivatal:

Rényi Lipót könyvnyomdája, hová

a hirdetések, előfizetési pénzek és

kiadása körüli panaszok bérmentve

intézendők.

ALFÖLD

POLITIKAI NAPILAP.

Előfizetési feltételek:

Helyben:

Videkre:

Egész évre 12 ft

Egész évre 14 ft

Fél évre 6 ft

Fél évre 7 ft

Negy. évre 3 ft

Negy. évre 3,50

Hirdetmények díja:

6 hasábos petitsor egyszeri hírde-

tésnél 6 kr. s minden következők.

nél 4 kr. Bélyeg-díj külön 30 kr.

Nyit-tér sora 15 kr.

Nagylelkű adakozók folytatólagos névsora.

A háboru insége s nyomorától sujtott francziák részére ujabbán adoztak:

A pécskai casino adakozási ievén

Adler Leopold	1	"	"
Kleé Károly	1	"	"
Vajda Alajos	5	"	"
Heller Ignác	1	"	"
Braun Ignác és fia	5	"	"
Schäfer Lipót	1	"	50
Eliás Adolf	1	"	"
Gunst Márton	1	"	"
Blau Zsigmond	2	"	"
Steiner Mór	1	"	"
Blau Bernhard	1	"	"
Tabajdi Károly	5	"	"
Grosz Márton	1	"	"
Andrássy Nándor	1	"	"
Stern Jakab	1	"	"
Stern Móritz	1	"	"
Braun Béni	1	"	"
Schleiszner Fülöp	1	"	"

30 " 50 "

Áttétel 2 arany, 6 huszas, 5 franc, 1 tallér és . . . 1955 " 66 "

Egész összeg 2 arany 6 huszas 5 franc, 1 ezüst tallér és . . . 1986 " 16 "

Az emberiség szent ügye nevében fogadják az illetők a legforróbb köszönetet.

Az összes nagylelkű adományok azonnal a pesti francia consulhoz indittatnak.

Arad, január 23.

(T.) Az elkeseredettség s csüggedés fájó érzete talán egy nemzetenél sem tapasztalható ez idő szerint oly mérvben, mint nálunk magyaroknál, kik a francia nemzet sorsa iránti legőszintébb rokon-szenv kimerithetetlen forrását birjuk keblünkben, valamint százaszorosán indokolt ellenszenv s bizalmatlansággal szemléljük a porosz gyalázatossággal s vandalizmus megkoronázott diadalát, mely a világ legszebb s legműveltebb városának romjai s lakóinak hullái fölött ünnepeketik.

Hova jutott és sülyedett Európa, hogy ily égbekiáltó tények háborítlanul s büntetlenül végbemehetnek! Mi hát a keresztény vallás, ha annak felebaráti szereteten alapuló egyedül üdvözítő tanait az Isten nevét mindig ajkain hordozó koronás fők így lábbal tapodhatják. Minek e sok könyv, az emberi ész és felsőbb sugallat hagyományai, ha mind abból mi sem követtetik, mit azok tanítanak! Égessék el e könyveket, ne hazudjanak vallást, ne állítsák, hogy a civilisatió korát éljük: mert ami most történik, az meghazudtolja s meggyalázza a vallást, az irodalmat, a civilisatiót s az amerikai őserdők vad és bárdolatlan fiait fölébe helyezi az európai társadalomnak nevezett gyáva rabszolgatömeg tagjait. —

Ha borzasztó a jelen háboru lefolyása, még borzasztóbbak s kétségbeesettebbek az erkölcsi rothadás jelenségei, melyek világérszünkben felszínre kerülnek. A dúló vihar nemcsak egy nemzetet készül hosszabb időre megtörni, de egyszersmind a főnnállott nemzetközi jogok eldobásával a többi népeknek a német caesarizmustól való megalázó függését állapítja meg.

A német erőszak győzelmét minden fegyvernél jobban elősegíti a cabinetek s diplomatia hallatlan szolgálékú meghunyászkodása s vérlázító türelme. Egyetlen szó elég volt Vilmos császár londoni képviselője ajkáról, hogy a conferentián a béke helyreállítása iránti forró óhajt még csak szóba se hozni merészeljék! Mi lesz hát a fokozódó iszonyu mérszárlás vége, hova fog ez vezetni?

Csak szavazza meg a magyar delegatio Beust ur összes követeléseit, csak töröljük el önmagunk a „magyar hadsereg” czimet, hadd bízzák meg ujra Schmerlingeket a kormány-alakítással: a jelenleg követett külpolitikához ez az egyetlen méltó belpolitika. Az inaugurált

osztrák-magyar fatalismus méltó képviselőt és kormányra talált s a vég kezdetének ily eljárás felel meg legjobban. A me nekülésre legalkalmasabb percz ugys visszahozhatlanul elveszett s legujabb szerepünkhez: mindent helybenhagyni, mit a nyitl sisakkal föllépő reactio feánkparancsol, — eléggé jó politika ez. —

Kár volt eddig is 48. és 49-ben mozogni, s megmutatni, mire vagyunk képesek, ha mint egyetértő s férfiasan érző nemzet akarunk valamit; kár volt annyi szép aspiratiót szent kegyelettel ápolni, — a nemzeti önértet naponkénti kihalása, a magyarnak nevezett „ifjuság” divattá lett cozmopolitizmusa, a legfőbb állami tényezőkhöz nemzetiellen rendszere mellett, ugy is hiában minden hazafiasabb törekvés, szélditő gyorsasággal rohanunk le az elkorcsosodás opportun lejtőjén.

A magyar sajtó semmiféle cizikke, az országgyűlésen tartott s tartandó semmiféle beszéd bennünket, kik a honfui aggodalom élesztett figyelmével kísérjük politikai s társadalmi életünket, az ellenkezőről nem győzhetnek meg. Felhordott színeink nem sötétebbek a valónál, s kik ma ezt még nem hiszik, majd meggyőződnek arról valamivel később. Hol a jelenlegi hez hasonló okok léteznek, ott más okozat nem is várható.

Franciaország leveretésével mi is legyőzetünk, ez oly bizonyos, mint kétszer kettő négy. Népünk minden rétege ösztönszerűleg érzi ezt, kétségtelenül tudja a kormány is, . . . de meg van írva, hogy Beust ne csak Szászországot, volt hazáját, de ami annyi tenger vérral mai napig fenntartott monarchiánkat is átadja a pangermanismus igájának. Ez fatum, ennek ugy lát-szik, teljesedésbe kell menni.

A magyar kormány férfiai miért helyeslik vagy türik e politikát, azt kutatni igen meddő foglalkozás volna, elég az hozzá, hogy ily politika jutott uralomra, mely különösen ránk nézve végzetes kimenetű lesz. Vannak elegenden hazánkban, kik ezen segíteni szeretnének, de a tehetetlenség prometheusi lánczain vergődnek.

Nagyon hálátlan, de lelkiismeretes hirlapiról tisztelt leíróitunk, midőn a közrothadást nem kendőzzük, hanem a maga meztelenségében föltárjuk. Leghőbb óhajunk, hogy ne a nemzet, hanem mi család-junk.

Erdélyi levelek.

IV.

„Pas un soldat prussien n'entrera dans Paris!

„Pas un soldat prussien ne sortira de France!

(Egy porosz katona sem fog bemenni Párisba. Egy porosz katona sem fog kimenni Franciaországból.)

Na ez aztán furcsán kezdi erdélyi levelét, mondja a t. cz. olvasó. Azonban ki tehet róla, hogy Vilmos császár annyira odaragadt Versaillesba s annyira oda láncozta a világ figyelmét, hogy saját nyomarainkat feledve, Erdély fiait csaknem kivétel nélkül a szabadságsért és nemzeti létért küzdő hős francia nemzetnek nyújtják a részvét koszoruját. A lapok, még az új „Kelet” is, megnyitották hasábjait a francziák számára való adakozásra; legelőljár a frisszerű „Magyar polgár,” mely a napokban 2500 francot küldött Bécsbe aranypénzben. Őt követik a többiek is. Ugyanezt teszik a romániai lapok is pártkülönbség nélkül, s leginkább a vörösök „Romanul”-ja, amelyben közelebb Breitiáno János ezer francot írván alá, kijelentette, hogy Románia oly sokkal tartozik Franciaországnak, miszerint azt sohasem bírja lefizetni. Midőn ezt közelebb egy román barátommal olvasám, ez így kiáltott fel: „Bravo Breitiáno, most már látom, hogy nem vagy többé muszkafogó!” A vörösök annyira csalódáson mentek át, mennyin párt, alig ment valaha. De örvendünk, hogy szemek fölnyitlank, s nem hiszik többé, hogy az orosz, csupán az ők szép fekete szemekért, nekik adja

Erdélyországot. Hogy a vörösök kiabrándulása erdélyi románainkra is jölvőleg hatott, ezt föllegeles említenem.

Jól van jól, ez mind szép, de mit keres az a francia vers e levél elején, honnan került ez Erdélybe? Kérde a t. cz. olvasó. Sietek ezt megmondani. Azt biz én a „Journal de Bukarest”-ből irtam ide, s azt is megírom, hogy miért tettem. Refrainje ez egy több versszakból álló francia költeménynek, mely, mint a lap írja, roppant hatást tett a francia nép közt, s valóságos kis Marsaillés a mostani népirothadásban. Aztán az az érdekes még, hogy ezt a költeményt egy Poncy nevű kömives legény írta, aki szintén katona, s ki valóságos imádás tárgya a seregben. Soha sem bántódtam inkább mint ma, hogy nem vagyok költő, hogy adnám át ezt egy nyelvünkön, amilyen hatást reám tett, midőn elszavaltam legelőször. Ha Aradon lefordítja valaki, szívesen elküldöm, mert drága gyöngy ez még akkor is, ha a távirat azt hozná is, hogy a francia nemzet a hódító Vilmos lábaihoz rakta fegyvereit. Addig is meg nem állhatom, hogy legalább két utolsó versszakát ide ne írjam az eredeti nyelven.

„Ah! contre ces chacals ruons nous én lions,
Leur pied a trop soviillé notre sainte territoire,
Ils sont quatre cent mille et nous quatre millions,
Nous sommes donc le droit de la force et la victoire.
Vivre libre ou mourir! Dieu met à ce haut prix
Le salut du pays, l'honneur, la delivrance.
„Pas un soldat prussien n'entrera dans Paris!
Pas un soldat prussien ne sortira de France!

Mig egy élethalál harcztól vivó nemzetnek ilyen iparos költői vannak, s mig egy nemzet ily csatadalt zengve rohan a haláltorkába, én addig nem fogom féltetni; meglehet, hogy pillanatra elbukik, de feltámadása annál rettentőbb leend. Mert mint a szerkesztő írja, Franciaországban oly iszonyu gyűlölet támadott a németek ellen, hogy azt e század sem lesz kiirtani. Vilmos császár katonáinak vadkegyetlensége oroszlaná változtatta az egész francia nemzetet. Már is zengedeztetik az ország egyik szelétől a másikig Vilmos ő Fel-ségéről:

„Ton peuple, quelquejour, maudira sa victoire,
Arrachant de ton front un laurier scélérat;
Et tu seras elové par la main de l'histoire
Entre Bonaparte et Marat!

Erdélyi.

A joghallgató ifjuság gyűlése.

Pest, január 22-én.

A napi sajtóban fölmerült vádakat és megrovások elhárítása végett, melylyel az egyetem joghallgatóit illeték a jogászhálban játszott osztrák néphymnus miatt szombat, déli tizenegy óra-kor meetingre gyűlt össze az ifjuság az egyetemen s a nagy termet teljesen betöltő joghallgatók előtt először Szigeti Sándor szólott. Mondá, hogy azon szégyenérzet készíti ismeretlenül a nyilvánosság elé lépni, mely őt is sújtja, mint egyetemi polgárt, midőn az egész ifjuság meg van róva oly tény miatt, melynek odiuma méltán csak a bálbizott-mányt érheti. Felhívja az összegyűlt ifjuságot, tiltakozzzék az egész nemzet előtt terhelő vád ellen, mintha a bizottmány, az ifjuság által választat-ván, az ifjuság érzelmeinek adott volna kifejezést, a Gott erhalte eljátsztatásával. Beniczky Árpád és Markovics Sándor azt emelik ki, hogy a bálbizott-mány visszaélt választóik bizalmával, midőn oly tényre vállalkozott, mely által egyesek ösztöitök-jésbe jött a nemzeti közérzülettel. Felhívják az ifjuságot, nyilatkoztassák ki megrovásukat a bizott-mány iránt egyhangulag, minthogy a tényt egyhangulag elítélik. Csak egy hang volt, mely nem itélte el a tényt: Horváth Lajos negyedéves joghallgatóé, ki a Gott erhaltét mint családi hymnust igyekezett volna mentegetni. Ez egy szavazat el-lenében abban állapodtak meg, hogy a bálbizott-mány tette rosszalando és hármass bizottság által tiltakozás szerkesztendő az összes egyetemi polgárság nevében. E bizottság a következő tiltako-zást szerkeszté és küldé be hozzánk:

Az egyetemi joghallgató ifjuság tiltakozása.

A pesti m. k. t. egyetem joghallgató ifjusága ezennel ünnepélyesen tiltakozik azon néhány lapban is megjelent föltetés ellen, mintha helyesléssel történt volna, hogy az 1871-diki jogászhálban megjelent magyar király a szomorú emléktű „Gott erhalte” osztrák néphymnussal fogadtatott.

Ezen nemzetietlen tettért, az összes ifjuságra szórt súlyos vádakat egyedül a kiküldött bábi-

zottmányra (kivéve azon négy b. tagot: névszerint Végh Artur, Mattyok Bence, Kürthy Lajos és Beniczky Gézá, kik már e részben tiltakoztak) hárítja s teszi a közvélemény előtt felelőssé: — a maga részéről pedig az 1871. évi jan. 21-én tartott gyűlésnek egyhangu határozata szerint az illető b. bizottmánynak ezen az összes ifjuság meggyőződésével, hazafias lelkesedésével és nemzeti önértetével ellenkező tettéért bizalmatlanságot szavaz.

Mely határozatnak végrehajtásával s hirlapokbani közzétételével az alólírt három tagu bizottságot választotta meg. Kelt Pesten, 1871. jan. 21. az egyetemi joghallgató ifjuság nevében a kiküldött bizottság: Markovics Sándor, mk. Beniczky Árpád, mk. Szigethy Sándor, mk.

Országgyűlési tudósítás.

Pest, január 21.

(i. x.) Elnök Somssich Pál d. e. egy-negyed 11 órakor megnyitja az ülést.

Napirend: Tártyalka a pénzügyi bizottság jelen-tésnek: a) az 1871. évi államköltségvetési előirányzat tárgyában: b) a miniszterelnökség 1871. évi költségvetése és c) 6 felsőge személyek körüli miniszter 1871. évi költségve-té e tárgyában.

A miniszterek közül jelen van: Kerká-poly, Szilágyi, Gorove, Bedekovits, Andrássy Gyula gróf és Festetics Gy. gróf.

A tegnapi ülés jökyve felolvasatván, hitelesített.

Elnök: a tegnapi ülési tévedést jelentvén; — Brennenberg Mór a végkép igazolt képviselőkhöz közzé soroztatik — s több magánkérvényt mutat be. — Hasonlót tesznek egyes képviselők is. — Horn E., a nemzeti bank miatt interpellálja és kereskedelmi ügyért.

Ny á r y Gyula gróf áthozza a főrendek által is változatlanul elfogadott njöncozasi tjavaslatot, mely szentesítés végett a király elé fog terjesztetni.

P. Szathmáry Károly, a honvédelmi minisztert interpellálja és kérdi: szándékszik-e a katonaság szolgálat kívüli fegyverviselésének megszüntetésére lépéseket tenni? — Közlötni fog a miniszterrel.

Ir á n y i Dániel hat. javaslatot nyujt be, mely szerint a miniszterium oda utasittatik, hogy oly tjavaslatot készítsen, mely szerint az államtitkár, miniszteri tanácsos és hasonló rangu, ugy — az elnöki tikár kivételével — minden alkalmazás egy a miniszterium által kinevezendő bizottság előtt, nyitl pályázat által történjék.

A közp. bizottságnak az újabb honvédelmi tjavaslat feletti jelentését mutatja be Királyi Pál, melyhez Gy ö r f f y Gy. különvéleményt ad be.

Napirendre térvén át a ház: Sz é l l Kál-mán előadó ajánlja a pénzügyi bizottság általános jelentésének elfogadását; — kinyilatkoztatván: hogy körülbelöl 17 millió kell a közügyi költsé-gekre, tehát közel 3 millióval több, mint tavaly.

S i m o n y i Ernő: Mai nap kezdődik tehát meg az országgyűlés legfontosabb tárgya, a költ-ségvetés feletti vita. — Habár ezen költségvetés az alkotmányos életben a 4. illetőleg az 5-ik, mégis ez igen szakadozva adatott be a házhoz; — de most sincs a ház azon helyzetben, hogy a költ-ségvetés kulcsa, — summázata kezei közt lenne. Nem kívánja az ország vagyonát a jelen kormány által kezelteni, mert ebben bizalma nincsen, — s így oly értelmű határozati javaslatot nyujt be, mely szerint: a ház mondja ki, miszerint e va-gyonkezelés a kormánytól vonassék el. — (De-rülség — jobbról)

S z é l l Kálán előadó, csakis azért emel szót, hogy visszautasítsa azon vádat, mintha a pénz-ügyér a pénzügyi ügyességek felállítására által al-kotmányosértést követett volna el, — mert a mi-niszter e célra külön egy krajezárt sem vett fel.

K e r k á p o l y K. pénzügyér, Simonyinak a kormányzról téves fogalma felett csodálkozik; mert a felelős miniszter költelme arra ügyelni, hogy a dolgok végeztessenek. — Egyetlen szóhatat sem szüntetett meg, sem a szószállitást sem, így tehát Simonyinak nincs igaza. — A dohányt be kelle váltani a kormányynak, mert ezt ígérte, s a meny-nyire lehet, értékesíteni kellend ezt, — de ha nem lehet, — tartalékban marad ugyan, — de azért még is be kell váltani, — mert a termelők ezen ígére-tre — termelők azt.

Nemcsak a kiadásokban, de a bevételekben is előbbre ment, — így tehát nem követett el bünt. Csoadlja, hogy Simonyi már egy év előtt nem mondta meg, miszerint az egyesek, hol voltak hely-ein, talán ott maradtak volna és nem cseréltek volna miniszteri tárczát vagy hivatalt.

M á r i á s s y Béla. Európában két budget-forma divik, az egyik: az organicus pro-ductiv budget, mely számba vesz mind-ent; és a másik a p a z a r b u d g e t, mely csak vesz, bárhol találja is azt. — Nekünk okvetlen az organicus budgetre van szükségünk. — A mostani

